

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βέλληπερῆ κα. α Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἀπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτή μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημεριναὶ ἐντυπώσεις — Αἱ μητέρες καὶ ὁ πόλεμος. — Τὸ θάρρος τῶν γυναικῶν. Κατὰ τὸν Ernest Legouvé ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου. — Ἡ Κρήτη (ποίημα Ζ. Παπαντωνίου). — Ὁ μικρὸς ἥρωας ὑπὸ κ. Ἀθηνᾶς Μοντουόρη. — Ἡ δούκισσα de Broglie ἐκ τῶν τοῦ Λαμαρτίνου (ὑπὸ κ. Μαρσιάνθης Ἡλιοπούλου). — Ὁ Γκαίτε καὶ αἱ γυναῖκες (ὑπὸ δος Μαρίας Δημᾶ. — Μέση γυναικεία παιδείσις ἐν Γερμανίᾳ (ὑπὸ κυρίας παιδαγωγοῦ). — Συμβουλαί. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Φίλη μου,

Δικαιολογῶ πληρέστατα τὴν ἀγωνίαν σου, ἔστω καὶ πολὺ πρόωρον. Βεβαίως ὁ δρόμος τῆς μητρότητος δὲν εἶναι ἐγκατεσπαρμένος μὲ ἄνθη. Βεβχίως δὲν ὑπάρχει μητέρα, ἢ ὁποία δὲν ἔφερε πλέον ἢ ἀπαξ ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς ἀληθινῶν σταυρῶν Γολγοθᾶ Βεβαίως σήμερον, ὅπου τόσον πονεῖ ἡ ψυχὴ μου, δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ ὀμιλήσω πλέον μὲ τὸν ἐνθουσιασμόν, μὲ τὸν ὅποτον σοῦ ὠμίουν ἀκριβῶς πρὸ ἐνὸς μηνός.

Ἐν τούτοις δὲν πρέπει ποτὲ νὰ πάσχη μία μητέρα καὶ νὰ βασκίζεταί, διότι ἡ θνησιμότης τῶν μικρῶν εἶναι τόσον μεγάλῃ, διότι ὁ θάνατος ἔχει ὑπὲρ αὐτῶν τὰς προτιμήσεις του. Ἀκριβῶς τὸ ἐνκντίον πρέπει νὰ συμβαίνει. Αἱ μητέρες πρέπει νὰ ἀνδρίζονται, διὰ νὰ παλαίουσιν πρὸς τὸν ἀόρατον αὐτὸν ἐχθρὸν καὶ νὰ ἐξέρχονται νικητρίαι τῆς πάλης. Φκντά ζεσαι πόσον ἢ χαρὰ καὶ ὁ θρίαμβός των εἶναι μεγαλῆτερος, ὅταν τέλος κατορθώσουσιν νὰ ἴδουσι τὰ παιδιὰ των μεγάλα, νὰ ἔχουσι ὡς ἐπιτροφάσιον πολυετῶν ἀγῶνων τὴν εὐχαρίστησιν, ὅτι παραδίδουσι εἰς τὴν πάλην τῆς ζωῆς ἀνδράς καὶ γυναῖκας ὑγιεῖς καὶ ἀρτίαις.

Καλοτυχίζεις, λέγεις καὶ πάλιν ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι οὔτε τὰς χαράς, ἀλλ' οὔτε τὰς πικρίας τῆς μητρότητος ἠσθάν-

θησάν ποτε. Ὁχι, μὴ βλασφημεῖς Βεβαίως εἶαι ἡσυχιοὶ καὶ ἀμέριμοι, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἄρα ἡ ζωὴ των τόσον ἐγωϊστικῇ, ὥστε νὰ γίνεται κτηνώδης; Τρώγουσι, πίνουσι, κοιμῶνται καὶ περιφέρουσι τὸ ἄνευ σκοποῦ καὶ προορισμοῦ ἐγὼ των ἀνὰ τὸν κόσμον, ζητοῦσαι συγκινήσεις καὶ στοργήν, τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς δύναται νὰ ταῖς παράσχη. Ἐπειτα φαντάζεσαι τί θὰ συνέβαινε, ἐὰν τὸ πρᾶγμα ἐγενικεύετο, ἐὰν ἡ μητρότης ἐθεωρεῖτο τι τόσον τρομερὸν καὶ ἐπικίνδυνον φαντάζεσαι τὴν βαθμὴν καὶ κατ' ὀλίγον ἐπιτεινομένην ἐλάττωσιν τοῦ πληθυσμοῦ, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ γῆ θὰ ἠρημοῦτο ἐντελῶς καθ' ἣν τὸ ὠραῖον αὐτὸ σύμπαν δὲν θὰ κατρωκεῖτο ἢ ὑπὸ ἀγρίων θηρίων; Φαντάζεσαι τὴν γυναῖκα, τὴν τρυφερὰν καὶ ἄβρᾶν αὐτὴν ὑπαρξίν νεκροθάπτῃν τοῦ σύμπαντος.

Εἶναι ἀπαίσιον αὐτό, φίλη μου, καὶ νὰ τὸ σκεφθῇ τις μόνον.

Ἄς πονῶμεν καὶ ἄς πάσχωμεν καὶ ἄς βασανίζωμεθα αἱ γυναῖκες. Ἄλλ' ἄς μὴ στερηθῶμεν τὸν ὠραῖον καὶ εὐγενῆ τίτλον τῆς μητρότητος. Εἶναι τὸ πολυτιμότεον καὶ ὑπέρτατον τῶν ἀξιομάτων μας. Εἶναι αἱ ἐπωμίδες, τὰς ὁποίας αἱ γυναῖκες κερδίζουσι μὲ προφανῆ τῆς ζωῆς των κίνδυνον εἰς ἀγῶνα, ὅστις δὲν σκοπεῖ τὴν ἀνθρωποκτονίαν, ὡς οἱ τερατωδῶς ἐπινοηθέντες πόλεμοι, ἀλλ' ὅστις τούναντίον δωρίζει καὶ πολυπλασιάζει τὴν ζωὴν.

Ὡ! Ἐὰν ἤθελον νὰ σκεφθοῦν αὐτὸ καὶ νὰ τὸ βασανίσουσι καλὰ, ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἀρειμανίως ἀναστρέφοντες τὸν μύστακα θεωροῦσι τὴν ἀποστρεφόμενην τὰς ἀνθρωποκτονίας γυναῖκα ὡς ἀσθενῆ καὶ ὑποδεεστέρας φύσεως, νομίζω ὅτι θὰ ἤλλασαν γνώμην.

Καὶ θὰ ἀλλάξουσι ἀναντιρρήτως τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ πολιτισμὸς θὰ προοδεύσῃ τόσον, ὥστε οἱ πόλεμοι νὰ προσλάβουσι τὸν ἀληθῆ των χαρακτῆρα τῶν ἐπισήμων καὶ βδελυρῶν κακουργημάτων, καὶ αἱ μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ ἐθνῶν διαφοραὶ νὰ λύωνται διὰ τῆς ἐκτιμῆσεως τοῦ ὀρθοῦ καὶ τοῦ δικαίου.

Τὰ κύματα ποῦ φτάνουν ἀπὸ πέρα
Ξαγαυροῦνε πλῶ ματωμένα
ὡς ἔρθουν 'στὸ δικό σου τ' ἀπρογιάλι

Καὶ τὸ αἶμα ποῦ τρέχει, αἰώνια τρέχει,
μέσ' τοῦ πελάγου τὸ βοθὸ σταλάζει
καὶ γίνεται ὁλοπόρφυρο κοράλλι.

Τὸ αἶμά σου ποῦ ἐχύθηκεν
καὶ τὸ ἥπιον βράχοι, κάμποι,
μέσα σὲ φλέβες γενεῶν
ὡς ἦτανε γιὰ γάμπη!

Νὰ ξεπετάξῃ γίγαντες
μέσα 'στὸν κόσμο πλῆθος,
μὲ τὴν ψυχὴ ἀνυπόταχτη
μὲ ἠγαλστέιο τὸ στήθος.

Νὰ ξεπετάξῃ λυγιστὰ
κορμιὰ κυπαρισσένια,
ζωγραφισμένα πρόσωπα
καὶ χέρια σιδερένια.

Νειάτα νὰ πλάσῃ ἀσύγκριτα
ποῦ ὅσο κι' ἂν εἶν' ὥραια
χάμον 'στὴ γῆ νὰ στρώνωνται
νὰ ὑψώνουν τὴν ιδέα!

Τὸ αἶμά σου ποῦ ἐχύθηκεν
καὶ τὸ ἥπιον, βράχοι, κάμποι,
μέσα σὲ φλέβες γενεῶν
ὡς ἦτανε γιὰ γάμπη!

Ὡς καὶ τὸ μικρὸ παιδί
ὡς καὶ τὸ βυζαστάρι
φλόγες λαχταράει κι' αὐτὸ
στὰ χέρια του νὰ πάρῃ!

Τουφέκι τὸ παιγνίδι του
καὶ φλόγες τ' ὄνειρό του.
Λαχταράει τὸν πόλεμο
γυρεύει τὸ χαμό του.

Κρητικὰ περήφανη!
Μέσα του, βαθειά του,
ἔχυσεν ὁ κόρφος σου
τὸν πόθο τοῦ θανάτου!

Μεγάλωσε, τὸ ἀρμάτωσε
καὶ σὲ φιλεῖ καὶ πάει,
καὶ πάει νὰ βρῆ τὸν ἄντρα σου
καὶ δὲν ξαγαυράει!

Μέσα 'στὴν ἀγροβάλασσα
σὲ βλέπω, Κρήτη, ὥραια
γαλάζια, μυριοκύματη,
ξεδιπλωτὴ σημαία!

Τὰ κύματα δὲ σάλεψαν
τὸ ἀσάλευτο κοντάρι,
καὶ τὸ παρὶ σου ὁ ἄνεμος
δὲ μπόρεσε νὰ πάρῃ.

Καὶ ξεψυχοῦν τὰ κύματα
μπροστά σου, κι' οἱ ἀνέμοι
σὲ γλυκοκαροῦρίζουνε
κι' ἡ τρικυμία σὲ τρέμει!

Κι' ὅσο μὲ λύσσα σὲ χτυπάει
τῶν δυνατῶν τὸ κρῖμα,
σημαία ὑψώσεσαι ἀγγιχτή
ὡς ἐναέριο κύμα!

Μεσ' τὰ καυμένα σπλάχνα σου
βασανισμένη χώρα
ποῦ ἀσπάραχτα δὲν τ' ἀφηκαν
οἱ πόθοι σου ὡς τώρα.

Μέσα βαθειὰ 'στὸ χῶμά σου
θὰ τρέχῃ κάποιον ῥέμμα
κρυφό, τρατό, καὶ ἀνήσυχο
—τὸ αἶμα! τὸ αἶμα! τὸ αἶμα!

Καὶ ποῖς τὸ ξέρει ἂν μιὰ φορὰ
στὸ φῶς δὲν ξαγαυρήσῃ
ὡς πορφυρένιος ποταμὸς
ὡς πορφυρένια βρύσι;

Καὶ ποῖς τὸ ξέρει ἂν δὲ χυθῆ
στὴν πλάση μονιασμένο
καὶ ἰδῆς τριγύρω σου ἀξαρὰ
τὸ πέλαγος βαμμένο!

Τὸ θυμάσαι τ' ὄνειρο
ποῦ ἐδέχτηκες μιὰ μέρα
καὶ σοῦ μοσχούρισε
κάμπον βουνὰ καὶ ἀγέρα;

Τὸ θυμάσαι τ' ὄνειρο
ποῦ τῶφεραν — ὄνείμα! —
πολέμων πόθοι ἀνύπνωτοι
καὶ στεναγμοὶ γιὰ σένα;

Τὸ θυμάσαι τ' ὄνειρο
ποῦ ἐφάνηκε μπροστά σου
καὶ χρυσόλαμπα ἔφερνε
τ' ἀρραβωνιάσματά σου;

Τὸ θυμάσαι τ' ὄνειρο
ποῦ ῥε μὲ λάμψεις πλῆθη
καὶ τῶκλεισες καὶ τῶσφιξες
μέσ' τὰ πλατεῖά σου στήθη;

Τὸ θυμάσαι τ' ὄνειρο
ποῦ μιὰ θλιμμένη ἡμέρα
διωγμένο ξαγαύρισε
στὴν ὄρφανή μητέρα;

Στὴν ἀγκαλιὰ ποῦ ἀνολιχτηκε γιὰ σένα
ἓνα σπαθὶ βαθειὰ εἶνε βυθισμένο.
'Ἐνα σπαθὶ 'στὰ στήθη τῆς μητέρας
κρατάει τὸν πόθο μέσα καρφωμένο.

Κρυφοχτυπᾷ ἡ ἀναιμη καρδιά της
καὶ δὲν ξεπνᾷει 'στὸν πρῶτα μεσ' τὰ στήθη,
γιατὶ το αἶμα ποῦ ἄναβε γιὰ σένα
στὴ γῆ τὴ μαύρη ἀκαρπον ἐχύθη.

Στο χέρι σου δὲν ἦτανε ν' ἀστράψῃ
ὁ ἠλιοχρυσωμένος ἀρραβῶνας
ποῦ μὲ καυμούς τον ἔστειλε ἡ πατρίδα.

'Ο ἀρραβῶνας ἔλυνσε 'στὴ φλόγα
κι' ἔμεινε, ὦ νύφη, στο λευκό σου χέρι
στο λῆδο του μονάχο ἡ ἀλυσίδα!

Η κ. DE BROGLIE

Τόσον αἱ ἐξοχοὶ προσωπικότητες ἐλκύουν περὶ αὐτὰς τὴν προσοχήν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινῆ, ὥστε ἀκουσίως ὅπως ἐπισκιαίζουν πάντα τὰ ἄλλα πρόσωπα ἔστω καὶ τὰ ὑπέροχα τὰ ζῶντα ἐν τῆ κύκλῳ τῆς ἰδέας αὐτῶν ἀκτίνας.

Ἡ κ. Στάελ ὑπῆρξε μιὰ μεγάλη καὶ ἐπιβάλλουσα φυσιογνωμία τοῦ λήξαντος αἰῶνος. Ἡ θυγάτηρ τῆς κ. de Broglie ἔμεινε σχεδὸν ἀγνωστος. Καὶ ὅμως ἦτο ἐπίσης προσωπικότης τόσον σημαίνουσα, ὥστε ἂν δὲν ἦτο θυγάτηρ τοιαύτης γυναικὸς, βεβαίως διάφορον θὰ κατελάμβανε θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Παρισίνης κοινωνίας.

Ποῖδιον ἡ κ. de Broglie εἶχε ποτισθῆ μὲ τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς μεγαλοφυίας τῆς μητρὸς τῆς. Ἄλλ' ἐκείνη εὐσεβεστέρα ταύτης συνεκέντρον ἐν ἑαυτῇ πᾶσαν ἀρετήν. Ἡ εὐσέβειά τῆς αὐτὴ εἶδεν καὶ εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τῆς ἀκόμη μελαγχολικὴν τινά ἔφρασιν, ἥτις τὴν καθίστα ὠραιότεραν, παρ' ὅσον ἦτο πραγματικῶς.

Ὁ σύζυγός τῆς δούξ de Broglie, ἀριστοκράτης τὸ γένος, αὐτοκρατορικὸς τὴν ἀνατροφὴν, φιλελεύθερος τὸ πνεῦμα ἔφερεν ὅλα τὰ ἀναγκαζοῦντα ἐφόδια εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἐβασιλευον καὶ ἐκυριάρχουν αἱ ἰδικαὶ τοῦ ἀκριβῶς ἀρχαί. Ἦτο λοιπὸν περιζήτητος καὶ ἀπὸ τὰ τρία ἐν τῇ χώρᾳ διάφορα κόμματα καὶ ἡ αἴθουσα τῆς κ. de Broglie δὲν ἔφερε τὸν ἀποκλειστικὸν τύπον τῆς αἰθούσης τῆς μητρὸς τῆς, διότι πλὴν τῶν φίλων τῆς κ. de Stael συνήντα τις εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην ὄλους τοὺς ξένους τῆς ὑψηλῆς ἀριστοκρατίας, τοὺς ῥήτορας τῆς ἀντιπολιτεύσεως τῶν δύο βουλῶν, τοὺς συγγραφεῖς καὶ τοὺς δημοκράτας τῆς νέας γενεᾶς.

Ἡ κ. de Broglie ἔγραφεν. Ἄλλ' οὐδέποτε ἐδημοσίευσέ τι. Ὁταν εἶναι τις θυγάτηρ τοιαύτης συγγραφῆως καταλαμβάτεται ὑπὸ τὸν δειλῆς μετριοφροσύνης, ἥτις δὲν δύναται παρὰ νὰ ἐπηρεάξῃ πᾶσαν ἀτομικὴν ἰσοσοφίαν. Ἡ αἰθουὰ τῆς ἦτο ἡ αἴθουσα, ἐν ἣ τὰ γράμματα καὶ ἡ πολιτικὴ τὴν αὐτὴν κατεῖχον θέσιν. Ἡ ἐπιείκεια ἐν πᾶσι ἦτο ὁ ἐπικρατῶν τύπος τῆς αἰθούσης τῆς δουκίσσης de Broglie. Οἱ ἄνθρωποι καὶ αἱ ἰδέαι, ἡ νεότης, ἡ μακρὰ μελέτη τῶν πραγμάτων καὶ τῶν μελλουσῶν ἰδεῶν, ἡ φιλολογία, ἡ εὐφράδεια, ἡ ποιητικὴ, ἡ χάρις, ἡ εὐπροσηγορία ἀπετέλευσεν ἀτιμωφαίραν ἡρεμον καὶ γλυκεῖαν. ἀπεικονίζουσαν αὐτὴν τὴν χαρακτῆρα τῆς οἰκοδεσποίνης.

Πολλοὶ ἄνδρες, οἱ ὅποιοι ἐξήσκησαν βραδύτερον μεγάλην ἐπιρροήν

ἐπὶ τῆς τύχης τῆς Γαλλίας συνητήθησαν (εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην) διὰ πρῶτην φορὰν, ἥτις δικαίως ὠνομάσθη ὁ προθάλαμος τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς δόξης.

ΕΙΣ ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

Ὁρκαῖον πρωῖον τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ἐν ἀπόσπασμα ἱππικοῦ διηυθύνετο βραδέως διὰ στενῆς ὁδοῦ ἐρήμου κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, κατασκοπεῖον προσεκτικῶς τὴν ἐξοχὴν. Ὡδήγουν τὸ ἀπόσπασμα εἰς ἀξιωματικὸς καὶ εἰς λοχίας, καὶ πάντες παρτήρουν μακρόθεν, ἐμπροσθέν των, προσεκτικῶς, σιωπηλοί, ἔτοιμοι νὰ ἰδῶσι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐν μέσῳ τῶν δένδρων τὸ ἐνδυμα τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς τῶν ἐχθρῶν. Ἐφθάσαν οὕτω εἰς μικρὰν ἀγροτικὴν οἰκίαν, περιτριγυρισμένην ἀπὸ ἀγριοβελανιδέας. Ἐμπροσθεν τῆς θύρας ἐστέκετο κατὰμον παιδίον δώδεκα περίπου ἐτῶν, τὸ ὅποιον ἐξεπλούδιζεν ἓνα μικρὸ κλαδί μὲ ἓνα μικρὸ μυχάρι διὰ νὰ κάμῃ μπαστουνάκι. Εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ ἐκρέματο μία σημαία· ἐντὸς δὲν ὑπῆρχε κανεὶς. Οἱ χωρικοὶ ἀφοῦ ἐκρέμασαν τὴν σημαίαν ἀνεχώρησαν διὰ τὸν φόβον τοῦ ἐχθροῦ. Μόλις ὁ μικρὸς ἀντίκρυσε τοὺς ἵππους, ἐπέταξε τὸ μπαστουνάκι καὶ ἀπεκαλύφθη. Ἦτο ὠραιοτάτον παιδίον, μὲ πρόσωπον ζωηρότατον, μὲ ὀφθαλμοὺς μεγάλους, γαλανοὺς καὶ μὲ κόμην ξανθὴν καὶ μακράν, εἶχε τὸ στήθος καὶ τὰς χεῖράς του γυμνάς.

— Τί κάμνεις ἐδῶ; τὸ ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικὸς, σταματῶν τὸν ἵππον του. Διατί δὲν ἔφυγες μὲ τὴν οἰκογένειάν σου;

— Δὲν ἔχω οἰκογένειαν, ἀπήντησεν ὁ μικρὸς, εἶμαι νόθος. Ἐργάζομαι ὅ,τι ἐργασίαν εὕρω. Ἐμεινα ἐδῶ διὰ νὰ ἰδῶ τὸν πόλεμον.

— Εἶδες νὰ περάσουν....

— Ὅχι, εἶναι τρεῖς ἡμέρες ὅπου δὲν τοὺς εἶδα.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σκεπτικὸς· κατόπιν ἐπίδρησε τοῦ ἵππου του, ἀφῆκε πρὸς στιγμὴν τοὺς στρατιώτας εἰς τὴν μικρὰν οἰκίαν καὶ εἰσῆλθεν.

Ἀνήλθεν εἰς τὴν στέγην.... Ἡ οἰκία ἦτο χαμηλή, ἐκ τῆς στέγης δὲν ἐβλεπον εἰμὴ μικρὰν ἔκτασιν τῆς ἐξοχῆς... «Πρέπει νὰ ἀνέλθῃ τις εἰς τὸ δένδρον», εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς καὶ κατήλθεν.

Ἀκριβῶς ἐμπροσθεν τοῦ ἄλωνιοῦ ὑψοῦτο μιὰ ἀγριοβελανιδιά πολὺ ὑψηλὴ καὶ λεπτή, τῆς ὁποίας ἡ κορυφὴ ἐκινεῖτο εἰς τὸν ὀρίζοντα. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐστέκετο σκεπτικὸς, παρατηρῶν τὸ δένδρον καὶ τοὺς στρατιώτας του. Κατόπιν διὰ μιᾶς ἐρωτᾷ τὸν μικρόν.

— Ἐχεις καλὰ μάτια μαγγάκο μου;

— Ἐγώ; ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς, ἐγὼ βλέπω τὸ μικρὸ στρουθὶ ἓνα μίλι μακρῶς.

— Θὰ μπορέσης νὰ ἀναβῆς εἰς τὴν κορυφὴν αὐτοῦ τοῦ δένδρου;

— Εἰς τὴν κορυφὴν αὐτοῦ τοῦ δένδρου; Ἐγὼ σὲ μισὸ λεπτοῦ ἀνεβαίνω.

— Καὶ θὰ μπερέσης νὰ μοῦ πῆς ὅτι ἰδῆς ἀπὸ ἐκεῖ, ἐὰν φαίνονται στρατιῶται ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, σύννεφα σκόνης, ὅπλα λαμπερὰ καὶ ἄλογα;

— Καὶ βέβαια ὅτι θὰ ἠμπορέσω.

— Τί θέλεις διὰ νὰ μοῦ κάμῃς αὐτὴν τὴν ὑπηρεσίαν;

ρεανίδων. Καί ὅμως, προσθέτει, γράφων πάντοτε πρὸς τὴν ἀδελφὴν του Κορνηλίαν: *'Α! πῶς σὰς ἀγαπῶ, προσφιλέστατα πλάσματα. 'Αλλοίμονον! 'Αν ἦτο δικατὸν γὰ ἡσ'ε ὀλλγορ καλλίτεραι: ἂν καλὰ δὲν εἴμεθα καὶ ἡμεῖς οἱ ἀνδρες ἄγγελοι.*

Καί εἰς ἄλλην ἐπιστολὴν του προσθέτει: *Εὐρισκω ἰδιαιτέραν εὐχαριστήσιν γὰ ὀμιλῶ μὲ μιαν νεάνιδα, ἀρκεῖ γὰ ἔχη τὸν κοινὸν τοῦ λάχιστον νοῦν: τὴν προτιμῶ παρτὸς ἄλλου ἐπισήμου καὶ σπουδαίου κυρίου. Τὰς ἀγαπῶ ὅλαι, χωρὶς γὰ προσκολλῶμαι εἰς οὐδεμιαν: ὅλαι θέλουν τὸ καλὸν μου, καμμία δὲν μὲ ἀγαπᾷ, ἰδοὺ ὅ,τι θέλω καὶ ἰδοὺ ἐγὼ εὐτυχής. 'Αλλά, ἀδελφὴ μου, δὲν θὰ ἐπίστευεν ὁ ἀγαγιώσκων τοὺς στίχους μου, ὅτι εἶμαι φοβερὰ ἐρωτευμένος: τὴν ὑπάρχει εἰς τοὺς στίχους μου τρυφερὰ στοργή 'Αληθῶς ἀγαπῶ τὰ κορίτσια ὅλα μαζῆ. . . Εἰς ποιητὴς δὲν ἔχει ἀνάγκην γὰ αἰσθαιθῆ ἄληθῆ ἔρωτα.*

Φαίνεται ὅτι εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἐν Λειψία μεταβάσεώς του ἦτο ἐντελῶς ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὰς Σαξωνίδας. Καὶ γράφει πάλιν πρὸς τὴν ἀδελφὴν του: *'Α! ἀδελφὴ μου τί φρικώδεις αὐταὶ αἱ Σαξωνίδες κόραι αἱ περισσότεραι εἶναι θεότρελλαι, αἱ πολλὰὶ διόλου φρόνιμοι καὶ ὅλαι ὑπερβολικὰ φιλάρεσκοι.*

Αὐταὶ εἶναι αἱ πρῶται ἰδέαι καὶ αἱ πρῶται σημειώσεις τοῦ νεαροῦ τότε Γκαίτε περὶ γυναικῶν. Βραδύτερον, ὅταν ἀπέμαθε τὰς ἐπαρχιακὰς ἔξεις τῆς Φραγγούρτης, ἐξηκολούθησε νὰ ἀγαπᾷ τὰς γυναῖκας χωρὶς νὰ εἶναι τὸσον αὐτηγὸς πρὸς αὐτάς.

'Ερανίστρια

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ Ἑλληνίς δυναμένη νὰ διδάξῃ καὶ τὴν Γαλλικὴν ζητεῖ παραδόσεις ἢ θέσιν τινὰ διδασκαλίσης. Συνιστᾶται θερμότατα καὶ παρ' ἡμῶν. Ἡ διεύθυνσίς της εἰς τὰ γραφεῖά μας.

καὶ νὰ τὰ ξαναμετρήσῃ σὰν νὰ ἦτανε παιχιδάκια.

Ἦτανε τόσο ἀπασχολημένος ἀπὸ τὴ δουλειά του καὶ ἀπὸ τὴ σκέψι του ποῦ δὲν ἄκουσε μιὰ νεῖα ποῦ τὸν ἐπλησίαζε. Σάφνου μιὰ καθάρια μιὰ ντροπαλὴ φωνὴ τὸν φώναξε: «Σίλα!»

Ἀνετρίχισε καὶ σήκωσε τὰ μάτια: «Πῶς 'Αλτέα, Τριανταφυλλιά, εἶσαι σύ; Πῶς ἤρθες ἤσυχα! Δὲν σὲ κατάλαβα διόλου!

— Ἡ μητέρα, εἶπε αὐτὴ, ἤθελε νὰ ἔξερῃ ἂν μπορούσατε νὰ τῆς δώσετε δαυκιά.

Βέβαια, ὅσα θέλει, εἶμαι κατευχαριστημένος νὰ τῆς δώσω, εἶνε ἐκεῖ κάτω τὰ βλέπετε; Ὁ Σίλας πῆρε τὸ δρόμο καὶ ἡ νεῖα τὸν ἠκολούθησε μὲ ἓνα πανέρι στὸ χέρι. Ἦτανε παράξενο πλάσμα: τὸ πρόσωπό της ἦτανε γλυκὸ καὶ εὐχάριστο τὰ χαρακτηριστικὰ της μικρὰ καὶ εὐγενικά, εἶχε τὴν ἀσπράδα καὶ τὴν λεπτότητα τοῦ κρίνου, μὰ εἶχε σ' ὅλο της τὸ ὑποκείμενο καὶ τι τὸ ἀσυνείθιστο. Τὰ κατάξανθα μαλλιά της ἦτανε κομμένα τετράγωνα, καὶ σκέπαζαν τὰ αὐτιά της, φοροῦσε καπέλλο κλειστὸ ἀπὸ πολὺ χοντρή ψάθα ποῦ τὸ εἶχε βγάλει στὸ δρόμο ὅταν ἤρχονταν στὸ Σίλα καὶ τὸ εἶχε κρεμάσει στὸ χέρι της ἀπὸ τῆς δύο κορδέλλες. Τὸ κόψιμο τοῦ φορέματος της ἀπὸ ὕψωμα σκοῦρο ἦτονε τόσο καλὸ ποῦ τὴν ἔκανε πολὺ χαρίεσσα. Ἄν καὶ δὲν ἦτανε μεγαλειότερη ἀπὸ δεκάξε χρόνων τὸ φορέμα της ἔφτανε ὡς κάτω καὶ σκέπαζε τὰ μὲ ἄσχημα παπούτσια πεδεμένα πόδια της. Παρατηροῦσε μὲ προσοχὴ τὸν Σίλα ἐκεῖ ποῦ μάζευε τὰ δαυκιά, ὅταν γέμισε τὸ πανέρι σηκώθηκε καὶ γύρισε πρὸς τὸ μέρος της: ἀμέσως τὸ πρόσωπο τῆς Ἀλτέας ἔγεινε κατακόκκινον καὶ τὰ γαλανὰ μάτια της ἀλλάξαν χρῶμα.

Πάρε, εἶπεν ὁ Σίλας, γέμισα τὸ πανέρι σου καὶ πὲς στὴ μητέρα

ΔΕΝ Σ' ΕΛΗΣΜΟΝΗΣΑ

*Κι' ἂν τόσο χρόνο ἔζησα 'Αθήνα μακρὰ σου
Χωρὶς τὸ ζαφειρένιο σου φωτόλουστο αἰθέρα
Χωρὶς τὸ γλυκοχάραμα στὰ ὄμορφα βουνά σου
Καὶ τὸ λαμπρὸ βασίλειμα τοῦ ἡλίου σου ἐκεῖ πέρα.*

*Κι' ἂν τόσο χρόνο ἀρνήθηκα τὴ ζηλεμένη γῆ σου
Τὸ μυρωμένο ἀγέρι σου, τὰ δροσερὰ σου κρῖνα
Τῆς νύχτης σου τῆς μαγικαῖς, τὴν ὄψιν τὴ λευκὴ σου
'Ὅμως δὲν σ' ἐλησμόνησα οὔτε στιγμὴν 'Αθήνα.*

*Ποιός, καὶ μιὰ ὥρα μοναχὸς μέσα σὲ σέν' ἂν ζήση
Καὶ ποτισθῆ τὸ φλιερον σου, ἢ σ' ἀντικρύση μένο
Ποιός, πὲς μου ἔπειτα μπορεῖ ποτὲ γὰ σὲ ἀφήση.
Διχῶς γὰ κλεῖνῃ στὴν καρδιά φαρμακεμένο πόνο;*

*Κ' ἐγὼ ὅπου ζυμώθηκα μέσ' τ' ἄγια χώματά σου
Καὶ ἔνοιωσα ὅλους τοὺς παλμοὺς ποῦ μέσ' τὰ στήθη
[κλεῖνεις
Ποῦ κάθε φθόγγον ἐδέχθηκα κάθε προῆ ποῦ χύνεις
Νὰ λησμονήσω πῶς μπορῶ ποτὲ τὰ θέλητρά σου;*

*Καὶ τώρα ἂν μένω μακρὰ ἀπ' τὴν θερμὴ σου ἀγάλη
'Απὸ τὸν ἥλιο σου μακρὰ κι' ἀπὸ τὸν οὐρανὸ σου
Μὰ ἡ καρδιά μου πάντοτε γιὰ σὲ μ' ἀγάπη πάλι
Καὶ κάθε σκέψι μου πετᾷ ἐκεῖ στὸν Ὑμηττό σου.*

Ἐν Βόλῳ 2 Μαΐου 1898.

Σανθίπη I. Καλοσύνη

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομητρίαι αἱ καθυστεροῦσαι μέχρι σήμερον τὰς συνδρομάς των νὰ σπεύσουν ἐπὶ τέλους νὰ ἀποστείλουν αὐτάς. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. ἀνταποκριτριάς ὡς καὶ πρὸς τοὺς κ. ἀνταποκριτάς μας νὰ ἐπισπεύσουν τὴν εἰσπραξίν καὶ ἀποστολὴν τῶν καθυστερουμένων, διότι ἡ ἀταξία αὐτὴ τῶν εἰσπράξεων καταντᾷ ἀνυπόφορος.

σου πῶς ὅταν θέλῃ νὰ στέλῃ νὰ τῆς δίδω.

Εὐχαριστῶ εἶπεν ἡ Ἀλτέα καὶ δὲν τοῦ ἔδωκε διόλου χρήματα, ὁ Σίλας δὲν ἤθελε νὰ δεχθῆ ποτὲ λεπτὸ, ἦτανε εὐτυχισμένος ὅταν ἔδιδε χάρισμα τὰ λαχανικά του στοὺς γείτονάς του καὶ ὅποιος τοῦ ἔδιδε χρήματα ἦτανε σὰν νὰ τὸν πρόσβελνε.

Ἡ Ἀλτέα ἄπλωσε τὸ χέρι γιὰ νὰ πάρῃ τὸ πανέρι, μὰ ὁ Σίλας τὸ κρατοῦσε:

Πηγαίνω καὶ ἐγὼ στὸ σπίτι, εἶπε, θὰ σοῦ τὸ φέρω ἔως ἐκεῖ, εἶνε πολὺ βρῦ γιὰ σένα.

Καθὼς περνούσανε ἀνάμεσα στὰ λούλουδα, στάθηκε σὰν νὰ τοῦ ἤρθε ξαφνικὰ μιὰ ἰδέα, ἤθελες Ἀλτέα νὰ εἶχες ἓνα μπουκέτο;

Ἐγέλασε ἤσυχα, ἤσυχα, καὶ ἀποκρίθηκε:

— Δὲν... ξέρω.

Γρήγορα γρήγορα θὰ σοῦ κάμω ἓνα μπουκέτο, δὲν θὰ περιμένῃς πολὺ: ἡ μητέρα σου θὰ θέλῃ βέβαια τὰ δαυκιά γιὰ τὸ δεῖπνο. Τὸ ἴδιο φαγὶ θὰ ἔχω καὶ ἐγὼ τὸ βράδυ ἔχω τόσο στὸ σπίτι.

Ἄρχισε νὰ μαζεύῃ νάρκισσους, λούλουδα τῆς ἀμυγδαλιάς, τραντάφυλλα καὶ ἄλλα ἀνοιξιὰτικὰ λούλουδα, ἐστάθηκε ὅμως μιὰ στιγμὴ μπροστὰ τῆς πασχαλιῆς.

— Κύτταξε αὐτὲς ταῖς πασχαλιῆς, δὲν ξέρω ἂν τῆς ἀγαπᾷς;

— Βέβαια τῆς ἀγαπῶ.

— Νὰ ἔτοιμο τὸ μπουκέτο, δὲν ἤξερα ἂν τὲς ἀγαπᾷς, εἶνε ἀνθρωποὶ ποῦ δὲν μποροῦν νὰ τὰς ὑποφέρουν, εἶνε λουλούδι: τῆς ἀνοιξὸς λιγάκι πολὺ μεθυστικὸ γιὰ μερικὸς, ἂν ἐξηγοῦμαι καλὰ ἔτσι. Ἐγὼ τὰς ἀγαπῶ πολὺ.

(Ἀκολουθεῖ).